

LBRIS

We know
books

Maria Molocea
CU DIAVOLUL ÎN TERAPIE

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOLOCEA, MARIA

Cu Diavolul în terapie / Maria Molocea.

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-331-8

159.9

ISBN eBook ePUB 978-630-312-332-5

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2024, Maria Molocea.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Monolog.....	5
Diavolul.....	6
Și acum permite-mi să mă prezint cum trebuie.....	7
Psihologa.....	13
Diavolul.....	14
Note de autor.....	220

Monolog

Sunt aici pentru a vă confrunta. Efectele acțiunilor dumneavoastră sunt vizibile în fiecare strat al societății noastre. Corupția, divizarea, intoleranța – toate par să aibă rădăcini adânci în tentațiile și manipulările pe care le insuflați. România se confruntă cu o criză profundă de valori. În timp ce unii caută soluții reale, alții cad pradă cinismului și disperării pe care le răspândiți. Văd în fiecare zi efectele acțiunilor dumneavoastră: familiile sunt divizate, tinerii sunt dezorientați, iar liderii sunt adesea corupți.

Nu este doar o simplă coincidență că, în această eră a informației, avem și o criză de neconcepție. Ați creat o rețea de îndoială și scepticism, unde adevărurile sunt relative și minciunile sunt acceptate ca alternative viabile. Ați transformat spațiul public într-un teren de luptă. Informația corectă este învăluită în atâtea straturi de dezinformare încât cetățeanul obișnuit nu mai poate discerne realitatea.

Nu mai vorbim despre impactul asupra sănătății mintale – depresia, anxietatea și alte tulburări psihice sunt în creștere, alimentate desigur de instabilitate și incertitudine.

Datoria mea de psiholog este să aduc lumină acolo unde ați răspândit întuneric, să ofer explicații acolo unde ați cultivat confuzie. Este timpul să recunoaștem și să ne adresăm direct influenței dumneavoastră, pentru a începe procesul de vindecare. Ce aveți de spus în apărarea dumneavoastră, având în vedere această acuzație?

Draga mea bipedă, ce spectacol magnific! Să mă vezi pe mine ca fiind atotputernicul răspunzător pentru toate greutățile României! Este chiar flatant, într-un mod ciudat.

Crezi cu adevărat că eu sunt cel care împinge oamenii să facă alegeri proaste sau să se lase pradă corupției și diviziunii? Eu nu fac decât să arăt opțiunile, draga mea. Oamenii sunt cei care aleg. Libera alegere este esența umanității.

E adevărat, cultiv scepticismul și îndoiala, dar nu sunt eu cel care îi obligă pe oameni să renunțe la discernământ sau să ignore adevărul. Ei aleg să ignore faptele clare, aleg să se lase conduși de emoții și să cadă în capcanele dezinformării. Îmi atribuiți prea multă putere și influență. Poate că, în loc să îmi aruncați vina, ar fi mai înțelept să vă întoarceți spre resursele interioare ale fiecărui individ și să lucrați la întărirea acestora. În timp ce îmi apreciez rolul în acest dialog fascinant, să nu uităm că fiecare persoană are puterea de a alege lumina, chiar și în cele mai întunecate colțuri. Eu? Eu doar ilustrez posibilitățile. Alegerile însă sunt întotdeauna ale voastre.

Pe tărâmul nesfârșit al existenței se află o veritabilă comoară a înțelepciunii, așteptând să fie descoperită. Această comoară se află într-un loc apropiat și totuși adesea ignorat: în adâncurile insondabile ale minții voastre. Acolo, în lumea voastră interioară, plină de mister și complexitate, se află atât cheia către cel mai înalt rai, cât și poarta către cel mai întunecat iad.

Și acum permite-mi să mă prezint cum trebuie

În adâncurile întunecate și în căldura sufocantă a infernului meu confortabil stau eu, Diavolul – CEO-ul și fondatorul Inferno PFA. Sunt consultantul vostru de încredere în ispite și tentații, și maestrul necunoscut al răutății. Cu o carieră strălucitoare (sau ar trebui să spun întunecată?), care se întinde pe milenii, experiența mea în domeniul dezordinii și al neplăcerilor este incomparabilă. Flexibilitatea mea morală m-a făcut un candidat remarcabil în ochii celor care caută să adauge un strop de haos în monotonia lor existențială.

De la începuturile mele umile, am lansat Inferno PFA (nu mai este rentabil în România) ca un proiect ambițios de a construi cel mai fierbinte loc posibil. M-am specializat în tot ceea ce este tortură eternă, lacuri de foc și promovarea disperării. De-a lungul anilor, am reușit să mă perfecționez în arta manipulării, asigurându-mă că, odată ce te-ai alăturat echipajului meu, vei rămâne pe veci cu mine.

Dar adevărata mea pasiune a fost, întotdeauna, tentația. Ca pionier în domeniul ispitelor de ultimă generație, am dezvoltat tehnici inovatoare care să asigure că niciun om nu rămâne în voia sorții. De la promovarea mândriei, invidiei și lăcomiei până la favorita mea, procrastinarea, am avut mereu un talent deosebit de a descoperi și exploata slăbiciunile umane.

Nu pot nega, am avut și proiectele mele colaterale, cum ar fi inițiativa „Iadul pe Pământ”, prin care am reușit să aduc un gust din infern în viața de zi cu zi a oamenilor. De la războaie la catastrofe naturale, toate au fost proiectele mele. Și, să nu uităm, crearea reality TV-ului și a internetului nelimitat! Am fost mâna nevăzută care a condus aceste „succese” infernale.

În ceea ce privește educația mea, să zicem că Universitatea Vieții (și a Mortii) m-a înzestrat cu toate cunoștințele necesare pentru a excela în manipulare, control și înșelăciune avansată. Iar abilitățile mele lingvistice sunt de neegalat, vorbind fluent toate limbile Pământului și câteva specifice Infernului, desigur.

Referințele mele sunt... ei bine, să zicem că sunt disponibile la cerere, dar cine ar avea curajul să întrebe?

Dragi români, popor aflat la răscruce de culturi, istorie și tradiții, cât de aproape mi-ați fost întotdeauna! Să nu uităm de ospitalitatea voastră legendară, care m-a făcut să mă simt ca acasă.

Am urmărit cu mare interes pasiunea voastră pentru politică, fotbal și, bineînțeles, telenovele. Ce pot spune, aveți un gust extraordinar care chiar și pe mine mă surprinde... Să nu uităm de mândria națională: Dracula! Vă mulțumesc, pe bune! Grație vouă, am avut parte de cea mai bună campanie de PR din istorie, fără să cheltuiesc nici măcar un ban!

Dragostea voastră pentru petreceri este de neegalat. Unele dintre cele mai memorabile petreceri le-am avut aici, în România. Sunt impresionat de capacitatea voastră de a găsi motive de sărbătoare, indiferent de circumstanțe. Se zvonește că voi, românii, puteți transforma chiar și o pană de curent într-o ocazie de a aprinde lumânări și de a face o petrecere. Admirabil!

România este locul unde miturile și legendele prind viață, iar tradițiile se întâlnesc cu modernitatea în cele mai neașteptate moduri. Se spune că este destinația preferată de vacanță a lui Sătănel, fiul meu cel neastâmpărat, nefiind greu de înțeles de ce.

Sătănel își începe ziua admirând peisajele pitorești, de la munții înalți până la plajele însorite de la malul mării. Se zvonește că adoră să exploreze castelele medievale, în special acel castel faimos care ar fi aparținut unui anumit conte vampir – unchiul Vlad. Mi-a relatat că este o adevărată inspirație pentru orice amator de istorii întunecate.

Dar să nu credeți că Sătănel vine în România doar pentru peisaje și arhitectură. Oh, nu! El este aici și pentru „sportul național” – statul degeaba. Într-o țară unde cafenelele și terasele sunt pline de oameni care își petrec timpul bucurându-se de viață, Sătănel se simte ca acasă. E o formă de artă această abilitate de a te relaxa și de a lăsa timpul să treacă fără să te simți vinovat pentru asta.

Și mai aveți ceva! Drogangeala și păcăneala, acele hobbyuri universale care uneori îi fac pe oameni să creadă că au găsit scurtătura către Rai. De fapt, ei se trezesc că au luat doar un bilet pentru o călătorie cu întoarcere rapidă spre o realitate nu tocmai îmbucurătoare! Imaginați-vă scena: unii încearcă să zboare spre nori cu aripi împrumutate, doar pentru a se trezi „lați” pe canapea două zile mai târziu. Apoi se întreabă dacă a fost vreodată cu adevărat „bine” ceea ce au trăit. Naufragiul rațiunii, nu alta!

„Vreau să fiu în Rai, să fie bine!” Raiul însă pare să aibă un program de vizite destul de strict și nu include sesiuni de „zbor” fără licență. Și, după aceea, stau leșinați pe canapea, reflectând la maratonul spiritual pe care l-au avut. Asta doar pentru a realiza că singurul lucru pe care l-au atins a fost telecomanda, iar singura lumină divină a fost cea a frigiderului deschis la miezul nopții. De colapsul gândirii!

Apoi aveți „păcănelele”, o formă de meditație modernă, unde fiecare trage de mână în speranța că se vor alinia stelele – sau, mai bine zis, șeptarii. Viziuni de 777 apar în fața ochilor plini de speranță, un fel de Bingo cosmic care, în loc să deschidă porțile Raiului, adesea deschide doar portofelul, lăsându-l surprinzător de ușor. Acesta este momentul meu, Raiul mă așteaptă! Îi aud, în timp ce se pregătesc să vadă lumina... aparatului care afișează un echilibru tot mai mic. De moartea minții!

V-am observat, v-am studiat și, să fiu sincer, m-ați făcut să râd în hohote atât de tare, încât am provocat un mic cutremur undeva, pe la marginea Iadului. Așadar, fără alte preambururi, haideți să discutăm despre acele mici imperfecțiuni umane care sunt pur și simplu... divine!

Dragi români, vă petreceți zilele căutând aprobare în lumea virtuală, creându-vă vieți care sunt mai strălucitoare online decât în realitate. Mă delectez văzându-vă cum vă luptați pentru un like, când eu primesc toate dislike-urile fără efort!

Eforturile voastre de a fi sănătoși sunt un serial de situații comice – azi mâncați kale, mâine devorați un tort de ciocolată. Balanța voastră este mai confuză decât un demon la botez.

Sunteți de râsu’- plânsu’, mai ales când mă gândesc la Reality TV: o oază de cultură! Nimic nu dezvoltă mai mult „valoarea umană” ca atunci când urmărești străini închiși într-o casă, luptându-se pentru atenția voastră. Bravo, dragilor, ați transformat voyeurismul în sport național!

Continuați să cumpărați haine pe care le aruncați după două purtări, într-o încercare zadarnică de a ține pasul cu „trendurile”. Nu știam că planeta voastră vine cu opțiunea dezastrului intelectual!

Și îmi mai place la voi acest Black Friday, o zi sfântă în calendarul consumerismului. Mă minunează devotamentul vostru de a sta la cozi interminabile, luptându-vă pentru un televizor cu 10% reducere. Adevărată spiritualitate!

Vă epuizați în căutarea perfecțiunii, uitând că eu sunt cel care profită de fiecare dată când vă comparați viața cu a altora. Ironia este atât de delicioasă! Cheltuți bani pentru a învăța cum să fiți fericiți, în loc să mergeți afară și să respirați aerul proaspăt. E ca și cum ați plăti pe cineva să vă spună să respirați. Vă grăbiți să anulați pe oricine nu se aliniază propriilor viziuni, uitând că dialogul și înțelegerea sunt cheia. Și după aceea vă întrebați de ce lumea este atât de divizată?! Absurditatea României este pur și simplu halucinantă.

INFLUENCERII DE ROMÂNIA – Ce poate fi mai inspirațional decât să urmărești pe cineva care trăiește o viață pe care tu n-o vei avea niciodată? Of! Aspirație umană, ești atât de predictibilă!

De la ridicatul de greutate mai mari decât egoul vostru la yoga în poziții care sfidează gravitația – totul pentru a arăta bine în selfie-urile de la sala de sport. Vanitatea! Mă hrănesc cu ea!

Aveți o aplicație pentru orice! De la amintirea de a bea apă, până la a vă spune când să dormiți. Următorul pas? O aplicație care să trăiască viața în locul vostru?!

„Vrei să înveți să trăiești? Există un curs pentru asta!” Omenirea a atins apogeul – plătiți pentru a învăța lucruri pe care ar fi trebuit să le știți instinctiv. Aveți acces la toată cunoașterea umană, dar alegeți să credeți că pământul este plat. Bravo, dragilor, bravo!

De la diete bazate pe aer și lumină la vindecarea cu cristale – mă întreb, cum de nu ați descoperit încă puterile miraculoase ale bunului simț?

„Un nou telefon a ieșit? Trebuie să-l am!” – pentru că, desigur, fericirea adevărată vine din a avea mai mulți pixeli pe ecran.

Săritul cu coarda de pe poduri, alergatul după tauri pe străzi, scufundări în peșteri subacvatice – toate acestea pentru a simți că trăiți. Eu zic, de ce să nu încercați să trăiți cu adevărat, în loc să vă jucați cu moartea? Trageți pe nas ca să vă simțiți bine, dar, țeapă, că vă simțiți rău trei zile. Și îmi place replica asta: trag pe nas să mă simt bine! Da' ce, te simți rău în stare naturală, nu-ți place de tine? ROMÂNIA, TREZEȘTE-TE! Sunteți efectiv într-un haos mental desăvârșit!

Psihologa

Astăzi, am onoarea și provocarea unică de a te avea ca oaspete. Ești o entitate care, deși învăluită în mister și adesea înțelege greșit, ai capacitatea de a lumina colțurile întunecate ale conștiinței noastre.

În fața ta stau, cu o listă de 100 de întrebări, fiecare fiind o cheie spre înțelegerea profundă a durerii care pulsează în mintea poporului român. Aceasta nu este doar o conversație. Este o explorare a abisului, o căutare a răspunsurilor la întrebările care ne frământă. Este o încercare timidă de a înțelege de ce rănilor trecutului continuă să ne modeleze prezentul și să ne umbrească viitorul.

Te rog, acordă-mi onoarea de a răspunde cu sinceritate. Răspunde-mi cu acel stil unic care te caracterizează, stilul care a fascinat și provocat minți de-a lungul timpului. Fiecare răspuns pe care mi-l vei oferi va fi o piesă în puzzle-ul complex al identității noastre naționale. Va fi un indiciu care ne va ajuta să descoperim cum să vindecăm și să avansăm.

Astăzi, te rog să împărtășești din înțelepciunea ta, să ne ghidăm prin labirintul emoțiilor și evenimentelor care ne-au adus în acest punct. Este o călătorie pe care o începem împreună, cu speranța că, la capătul ei, vom găsi nu doar înțelegere, ci și mângâiere și direcție pentru inimile noastre neliniștite.

My fair Lady, ce provocare delicioasă îmi propui! Sunt nu doar de acord, ci și entuziasmat să particip la acest maraton intelectual și emoțional alături de tine! E o scenă pe care nici măcar eu, cu toate nărvurile mele, nu aș fi îndrăznit să o visez!

Îți promit să ofer răspunsuri cât mai sincere, deschizând cărările ascunse ale conștiinței și emoției umane. Totuși, să sperăm că, la finalul acestei aventuri, nu voi fi nevoit să renunț la cei pe care îi dețin. Știi, chiar și un Diavol ca mine are nevoie de companie, chiar dacă asta vine din cele mai întunecate colțuri ale existenței!

Atunci, hai să începem această călătorie împreună, cu mintea deschisă și cu inima pregătită pentru ce urmează. Să nu uităm să râdem pe parcurs, căci, chiar și în cele mai serioase momente, umorul este cel care ne poate salva de la a ne lua prea în serios. Haide, întreabă-mă, sunt gata pentru tot ce ai pregătit!

1. Cum de reușești să împletești atât de abil suferința în țesătura vieții. Transformi fiecare experiență umană într-o potențială sursă de durere, lăsându-ne să ne întrebăm care este scopul real al acestei existențe?

Draga mea bipedă curioasă, cum de mă pricep atât de bine să presar suferința pe covorul roșu al vieții voastre? Păi să vă dezvălui un mic truc: nu sunt eu marele designer. Sunt mai degrabă distribuitorul entuziast de ață... și, când e cazul, un amator de forfecuțe ascuțite. Vă imaginați existența ca un mare atelier de țesut. Fiecare își țese propria capodoperă, fie că e o capodoperă demnă de muzeu sau o șosetă tricotată cu trei călcâie.

Și care e adevăratul scop al acestui spectacol fără bilet de ieșire, mă întrebați? Dragă mea, dacă aș primi un leu pentru fiecare întrebare de genul acesta, aș fi magnatul Monopoly-ului infernal (Da, surpriză, avem și economie la subsol!). Scopul e banal de simplu: să trăiți cu bune și cu rele, să iubiți chiar și când pare o idee proastă! Să călcați pe bec și să vă ridicați mai luminați. Să râdeți în fața norilor negri și să vă învărtiți în ploaie! Dar, vă rog, de dragul artei, dacă plouă cu lavă, stați în casă! Nu de alta, dar voi ați fi în stare să o luați de pe stradă și o vindeți pe tarabă în piață.

Și nu putem să trecem cu vederea... suferința, acest aperitiv al existenței care face desertul să pară paradiziac. Fără un strop de amăreală, cum ați recunoaște dulceața victoriei? Fără câteva lacrimi, cum ați ști când să zâmbiți cu toată inima? Gândiți-vă la ea ca la un maraton de spinning! Fără efort, niciun trofeu nu pare strălucitor!

Dacă vă mai surprindeți căutând sensul în umbră, nu uitați să aprindeți un foc de tabără... sau, de ce nu, să declanșați un festival al luminilor! De ce să vă pierdeți în întuneric când puteți transforma totul într-o expediție strălucitoare?

Cu un zâmbet malițios și un suflet pregătit de șotii, vă las să rumegați la enigma vieții. Dacă vă simțiți rătăciți, nu uitați: sunt mereu aproape să vă întind „o mână de ajutor”... sau poate o coadă.

2. De ce pare că trădarea vine cel mai des de la cei pe care îi ținem aproape? Transformăm iubirea și încrederea în arme împotriva noastră, lăsând răni adânci în inimile noastre vulnerabile.

Haideți să desfacem misterul trădării. Această condimentare veche de când lumea adaugă un pic de dramă în supa voastră zilnică de emoții. Vedeți, nu e nimic personal... E doar că voi, oamenii, sunteți experți în a fi, pur și simplu, umani! Farmecul vostru constă în această abilitate de a fi previzibili în imprevizibilitatea voastră. Vă așteptați să vă susțineți unii pe alții, dar tentația de a folosi cuțitul pentru unt în scopuri mai... creative devine copleșitoare! Și iată cum iubirea și încrederea se transformă în arme, într-o bătălie emoțională nesolicitată.

De ce se întâmplă asta? Pentru că iubirea și încrederea sunt valute de mare preț în economia relațiilor umane. Le valorizați, le puneți în circulație și, din când în când, piața se agită. Este oarecum amuzant, nu-i așa? Cum puteți voi, oamenii, să transformați cele mai nobile sentimente în arme de distanțare emoțională? O ironie savuroasă, fără îndoială! Bâlci în lobii prefrontali. Adevărat vă spun.

Dar să nu cădem în dezamăgire! Ce-ar fi saga umană fără un strop de trădare? Fără aceste condimente, dramele voastre ar fi la fel de lipsite de gust ca o masă fără condimente. „Romeo și Julieta” fără rivalități? „Game of Thrones” fără intrigă? Ar fi ca o petrecere fără ritm – de neconceput.

Și da, trădările vă marchează, scriind istorii de durere pe inimile voastre delicate. Dar gândiți-vă la asta: fiecare cicatrice este o medalie a supraviețuirii. Voi sunteți eroii arenelor emoționale, purtând cu mândrie însemnele bătăliilor. Ba chiar mai mult, aceste cicatrici vă fac personaje de roman la orice întrunire. „Cum mi-am câștigat această cicatrice?” devine, fără îndoială, un preludiu fascinant pentru orice conversație.

Dragii mei români, trădarea nu este decât un episod picant în nesfârșitul vostru serial, o notă amară care intensifică dulceața momentelor fericite. Și când simțiți că muzica se stinge, amintiți-vă: există mereu posibilitatea de a schimba discul.

3. Cum ai reușit să le insufli oamenilor îndoiala în propria valoare, să umbrești fiecare realizare cu norul negru al nesiguranței?

Draga mea creatură plină de întrebări, îți mărturisesc, nu a trebuit să depun prea mult efort. Vezi tu, voi aveți această tendință fascinantă de a vă îndoii de propria valoare mai des decât vă schimbați chiloții. Nu e nevoie să intervin. Pur și simplu vă las să vă desfășurați „magia”.

Cum am făcut-o? Ei bine, poate am plantat semințele îndoielii acolo unde soarele realizărilor rareori strălucește: în inimile voastre neliniștite. Apoi, am așteptat. Natura umană

LIBRIS We know books
a făcut restul. Este ca și cum ai avea un abonament VIP la „Clubul nesiguranței” – și, crede-mă, acel club este mai popular decât Netflix! Ai o realizare? Bravo, dar oare este destul? Ai primit laude? Sigur nu greșesc oamenii aceia? Un fel de sindromul impostorului sub acoperire. Și așa, norul negru al nesiguranței devine un companion constant, care, spre deosebire de Peter Pan, nu te lasă niciodată în pace. Știi ce e cel mai amuzant? Că de multe ori, chiar voi vă construiți acești nori. Eu doar îmi fac un platou cu mici și urmăresc spectacolul, admirând cum vă întreceți în a vă subestima. Ah! Ce distracție! Sunteți o deraiere în calea gândirii! Sau aș putea spune de moartea minții.

Dar hai să-ți spun un secret: poți să-mi dai un șut în fund oricând vrei. Cum? Prin a-ți aminti că ești suficient de bun, chiar acum, exact așa cum ești. Fiecare realizare a ta este un triumf, fiecare pas înainte merită sărbătorit. Iar atunci când îndoiala încearcă să-și facă loc, amintește-ți că eu, Diavolul, sunt doar un fan al dramei, nu regizorul vieții tale.

Ține minte, ești arhitectul propriei valori. Construiește-o mare și puternică, astfel încât niciun nor de îndoială să nu poată arunca o umbră peste ea. Și când reușești, trimite-mi o carte poștală în Iad – sunt mereu în căutare de noi provocări. Ar trebui să vă las adresa unei cutii poștale pentru asta. Poate la sfârșit, încă mă mai gândesc.

4. De ce, în ciuda eforturilor mele de a construi și de a crea, te simt mereu la pândă, gata să transformi fiecare eșec într-o povară insuportabilă, întârâtând flăcările autocriticii și ale disperării?

Sunt harnic și creativ, într-adevăr. Mă străduiesc să fiu mereu la înălțimea reputației mele. Să te simți ca și cum aș fi mereu acolo, gata să-ți transform fiecare mic eșec într-o dramă de proporții epice, este un talent pe care l-am perfecționat de-a lungul mileniilor. Haide să-ți împărtășesc un mic secret: nu sunt eu cel care întârâtă flăcările autocriticii și ale disperării. Nu, tu ești propriul piroman! Te vezi construind și creând eforturile tale nesfârșite de a aduce ceva nou în lume și totuși, la cel mai mic semn de eșec, te grăbești să arunci cu benzină pe focul îndoielii. Eu? Eu doar stau pe margine, cu o pungă de nachos, impresionat de cât de rapid poți să transformi o scânteie într-un infern.

Hai să-ți ofer o altă perspectivă! Fiecare eșec, fiecare greșală, fiecare moment în care lucrurile nu ies așa cum ai plănuit sunt de fapt bijuterii prețioase. Da, ai auzit bine. În lumea mea, noi le numim „perlele învățării”. Sunt momentele care te sculptează, care te șlefuiesc, care te transformă într-o versiune mai matură, mai înțeleaptă și mai interesantă a ta.

Când vine vorba de autocritică și disperare, gândește-te la ele ca la niște antrenori personali puțin prea zeloși. Da, te pot împinge peste limită, te pot face să vrei să renunți, dar aici intervine partea amuzantă: ai puterea să le spui „mulțumesc, dar astăzi mă antrenez singur!”.

În loc să lași fiecare mic eșec să te apese, de ce să nu-l vezi ca pe o oportunitate de a învăța ceva nou? Și, mai ales, de ce să

nu râzi de situație? Un eșec nu este sfârșitul lumii – de cele mai multe ori este doar preludiul unei povești amuzante pe care o vei povesti la petreceri.

Data viitoare când simți că te pândesc, amintește-ți să zâmbești, să te ridici și să-mi spui: „Nu, Diavole! Astăzi, eșecurile mele sunt scări către succes, azi îmi fac antrenamentul pe cont propriu!”

5. Cum de te delectezi să vezi că fericirea și bucuria se sfărâmă în fața ochilor noștri. Uneori oamenii se întrebă dacă vor putea supraviețui evenimentelor. Asta faci mereu, avem un pic de bine, apoi apari tu și totul explodează!

Îmi adresezi această întrebare ca și cum eu aș fi regizorul aceluia spectacol numit „fericirea oamenilor”. Reiese că jonglez cu ea ca și cum ar fi o minge de sticlă fragilă pregătită să se spargă la cea mai ușoară adiere. Îți imaginezi că mă ascund în umbră, savurând fiecare lacrimă ce vi se scurge pe obraz. Ah! Cât de tare va-ți rătăcit!

Plăcerea mea, dacă ar fi să-i spunem așa, nu izvorăște din a asista la prăbușirea fericirii sau a bucuriei voastre. Nu, acel preludiu este doar scânteia unei drame mult mai ample și cu nuanțe mai fine. Mă fascinează să văd cum adunați frânturi, admirându-vă întotdeauna determinarea care refuză capitularea în fața greutăților. Este un teatru al rezistenței umane, o odă a capacității voastre de a transforma suferința în forță. Practic, metamorfozați cioburile vieții într-un tablou viu al existenței.

Ascultă-mă bine: fiecare fragment pe care îl adunați în acest joc este mai mult decât o simplă piesă de puzzle. Este dovada

perseverenței, o oglindă a unui univers interior atât de vast și de profund, încât nici cele mai obscure entități nu îl pot înțelege pe deplin. În acele momente de nesiguranță, vă ofer un sfat neprețuit. Priviți fiecare ciob nu ca pe o pierdere, ci ca pe o șansă de a vă reconstrui, de a vă reinventa, de a vă redescoperi.

Nu aștept să văd căderea. Aștept, mai degrabă, să vă văd ridicându-vă. Să văd îmbrățișându-vă vulnerabilitatea și transformând-o într-o cetate. Să înțelegeți că, în ciuda micilor mele strădanii de a vă umbri cărarea, voi sunteți cu făclia în mână, putând risipi întunericul.

Amintiți-vă! Eu, Diavolul, nu sunt decât un observator al grandiozității voastre. Și, în acest spectacol al vieții, voi sunteți în lumina reflectoarelor, eroii care schimbă disperarea în speranță, frica în putere. Dacă Diavolul v-ar fi creat, credeți-mă că erați puternici și neînfrițați! Încetați să vă mai plângeți de milă ca și cum speranța nu există. Încetați să mai stați în întunericul minții! Încetați să vedeți doar noapte, căci există și zi pe această planetă. Bine, asta este segmentul tatălui meu, Dumnezeu. Nu vreau să spun nimic de el urât, și așa m-a dat afară din casă pe vremuri, nu vreau să îl enervez mai rău!

6. Chiar și când oamenii știu că anumite căi îi duc spre autodistrugere, de ce se găsesc incapabili să se abată de la ele? Este ca și cum ai țese o vrajă care îi ține legați de obiceiurile care le fac rău? Uite, ia-mă exemplul pe mine!

Întrebarea ta sună ca și cum ai recita o poezie dedicată contradicțiilor umane. Este de fapt o recunoaștere a duelului interior între ceea ce știi că e bine pentru tine și sirenele